

Στροφή τῶν ἀροτριώντων βοῶν πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ τὸ ἔσχατον ὄριον τοῦ καλλιεργουμένου ἀγροῦ.

ἀπογέρνω Ἄνδρ. Κρήτ. Σέριφ. Σίφν. Τήν. κ. ἄ. — ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 33 ἀπονγέρνου Μακεδ. ἴπ-πο-γέρνω Ρόδ. Μέσ. ἀπογέρ-ρομαι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γέρνω.

Α) Ἀμτβ. **1)** Ἐγείρομαι, ἀνασηκώνομαι Καλαβρ. (Μπόβ.) **2)** Κλίνω ἐλαφρῶς πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν Μακεδ.: Τὸν οπίτ' ἀπόγειρι. Καὶ μετβ. κάμνω τι νὰ κλίνη ἐλαφρῶς πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν Μακεδ.: Ἀπόγειρι τοῦ κεφάλ' σ' νὰ τοὺν ἰδῇς. **β)** Κατακλίνομαι, πλαγιάζω Μακεδ.: Δὲ θ' ἀπονγείρ'ς τῶρα; **3)** Ἀποκλίνω πρὸς τὴν δύσιν Ἄνδρ.: Θ' ἀπογείρη τ' ἄστρο πίσω 'ς τὸ βουνὸ Ἄνδρ.

4) Κάμπτω Ἄνδρ. Κρήτ. — ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν.: Ὅσο ποῦ νὰ τὸ δῶ, ἀπόγειρα Ἄνδρ. Ἐδαὲ ἀπόγειρε, δὲν εἶναι ἕνα τζεϊρέκι Κρήτ. Εὐθὺς ἔφηνε κι ἀπόγειρε 'ς τὴ γωνιά τῆς ἐκκλησίας ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. Συνών. σκαπετῶ, στρίβω.

5) Κάμνω στροφήν πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ τὸ ἔσχατον ὄριον τοῦ ἀγροῦ κατὰ τὴν ἄροσιν, ἐπὶ ἀροτριώντων ζῶων Σίφν. Τήν.: Ἐλα μπίσω, ν' ἀπογείρης. Καὶ μετβ. στρέφω τὰ ἀροτριῶντα ζῶα πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ τὸ ἔσχατον ὄριον τοῦ καλλιεργουμένου ἀγροῦ Σέριφ.: Τῶρα ἀπογέρνω τὰ ζῶα.

6) Κάμπτομαι, καταβάλλομαι ὑπὸ τοῦ χρόνου Μακεδ.: Ἀρχισι ν' ἀπονγέρν'. Πβ. ἀπογερνῶ.

Β) Μετβ. **1)** Διέρχομαι Κρήτ.: Πῶς θ' ἀπογείρω τὸ στενό; Συνών. διαβαίνω, περνῶ. **2)** Θίγω τινα μετὰ περιστροφῶν καὶ διὰ δηκτικῶν λόγων Ρόδ.: ἴπ-πο-γέρνει με.

ἀπογερνῶ Χίος — ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 104 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπονγιρνᾶν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σκόπ. ἀπογεράζω Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπονγιράζω Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γερνῶ, παρ' ὃ καὶ γεράζω.

Γηράσκω τελείως ἔνθ' ἄν.: Ἐπογέραςες πᾶς, καφούλλη! Χίος Σὲ λίγες ὥρες ἀπογέραςε ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ἀγωνία ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. Πβ. ἀπογίνομαι **2β**.

ἀπογεύομαι Ἄνδρ. Θήρ. Σίφν. Χίος κ. ἄ. — Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 160 ἀπογεύομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀπογεύομαι Χίος (Καρδαμ. Χαλκ.) ἀπογεύομαι Κυδων. Λέσβ. (Πάμφιλ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. ἀπογεύομαι. Ὁ τύπ. ἀπογεύομαι καὶ παρὰ Σομ.

1) Γενόμενος μικρὰν τινα ποσότητα ἔκ τινος φαγητοῦ ἢ ποτοῦ δοκιμάζω τὴν ποιότητα αὐτοῦ, ἂν εἶναι δηλ. ἄλμυρόν, γλυκὺ κττ. Λέσβ. (Πάμφιλ. κ. ἄ.) Χίος (Καρδαμ. Χαλκ. κ. ἄ.): Ἀπογέρου τὸ φαγεῖ Χίος Ἀπογεύτηκα τὸ φαγεῖ αὐτόθ'. Ἀπονγεύομαι τοῦ φαγεῖ Πάμφιλ. || Παροιμ. Ἀγουρίδα ρέγεται, μὰ δὲν τὴν ἀπογεύεται (ρέγεται=ὀρέγεται, ἐπιθυμεῖ. Ἐπὶ τοῦ ἐπιζητοῦντος ἀνώτερα τῶν δυνάμεών του) Χίος. Καὶ παθ. ἐν τῷ γ'. προσώπ., δοκιμάζεται διὰ τῆς γεύσεώς τι Χίος: Παροιμ. Ἡ θάλασσα δὲν πίνεται, μόνον ἀπογεύεται (μετὰ πολλῆς περισκέψεως πρέπει νὰ δοκιμάζεται ἢ θάλασσα, διότι ἐνέχει πολλοὺς κινδύνους). **β)** Δοκιμάζω ἀπλῶς Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 160: Τὴν ἀπογεύτηκε τὴν ἀληθινὴν τὴν καλοτυχιά. **2)** Ἀποπερατῶ, ἀποτελειῶνω τὸ γεῦμά μου Ἄνδρ. Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. κ. ἄ.: Ὅ,τι ἀπογευτήκαμε, ἦρθε Ἄνδρ. Τῶρα ἀπογεύτηκα Λακων. Ἀκόμη ἐν ἡπογεύτηκες; Σίφν.

***ἀπογεφυρίζω**, ἀπογεφυράζω Πόντ. (Σάντ.) Μέσ. ἀπογεφυράγομαι Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀπογεφυράομαι Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *γεφυρίζω. Ἀφαιρῶ ἐκ τῆς θέσεώς της τὴν γέφυραν μυλόπετρας.

***ἀπογεφυρίζασμα** τό, ἀπογεφυρίαγμα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπογεφυρίζω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς γεφύρας μυλόπετρας ἐκ τῆς θέσεώς της.

ἀπόγωργα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπόγουργα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ὄν. ἀγίου Γεώργις κατὰ τὸ ἀπόλαμπρα, ἀπόφωτα.

Μετὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀγίου Γεωργίου.

ἀπογιαβανοῦμαι Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. γιαβάνι.

1) Τρώω ἄπαχα, νηστήσιμα φαγητὰ Πόντ. (Σάντ.)

2) Καθίσταμαι ἄπαχος, ἰσχνὸς Πόντ. (Κοτύωρ.): Πάντα λάχανα, πάντα λάχανα, ἐπεγιαβανώθαμε.

ἀπογιαβάνωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογιαβανοῦμαι.

Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἄπαχα, νηστήσιμα φαγητὰ.

ἀπογίζω ἀμάρτ. ποῖζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγει, δι' ὃ ἰδ. ἀπόγειο.

Ἐν τῷ γ'. ἐνικ. προσώπ., κάμνει δριμὺ ψῦχος κατὰ τὴν πρωΐαν. Πβ. ἀπογειάζω **2**.

ἀπογίλα ἢ, ἀμάρτ. ἀποῖλα Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ.

(Θῆβ.) ποῖλα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ποῖλα Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγει, δι' ὃ ἰδ. ἀπόγειο, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Τὸ πρωινὸν δριμὺ ψῦχος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Στρόπον.) Πελοπν. (Κορινθ.): Δὲ γάνει νὰ βγάλουμε κόμη τὰ πρόβατα, γιὰτὶ ἔχει ποῖλα Αὐλωνάρ. Πὸν ταχεῖα ἔχει ποῖλα Στρόπον. **β)** Μεγάλῃ ὑγρασίᾳ καὶ ψῦχος δριμὺ προερχόμενον ἐκ τόπου ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ Πελοπν. (Κορινθ.): Μὴν κάθεσαι ἐκεῖ, γιὰτὶ ἔχει ἀποῖλα. Συνών. ἀπογειάδα **2**.

2) Μέρος ψυχρόν, ὑγρόν, σκιερὸν Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Θῆβ.): Μὴν κάθεσαι, γιὰτ' εἶναι ἀποῖλα χάμου καὶ θὰ κρυώσης Κορινθ. Ὡς τὴν ἀποῖλα πηγες καὶ κάθεσες; Θῆβ.

ἀπογιλιάζω ἀμάρτ. ποῖλιάζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ποῖλιάζω Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπογίλα.

Κρυώνω ἐκ τοῦ πρωينوῦ διαπεραστικοῦ ψύχους ἔνθ' ἄν.: Μάζουσι τὰ πιδιά, ποῖλιασαν Στρόπον. Πβ. ξεπαγιιάζω.

***ἀπογινίσκομαι**, πογινίσκομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀπόγινα ἀορ. τοῦ ρ. ἀπογίνομαι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίσκω-ομαι.

Ἐξασθενῶ, ἐξαντλοῦμαι: Θωρῶ τον τῶα πογινίσκεται ποὺ τὸ μαράζιν τον. Συνών. ἀπογίνομαι **2**.

ἀπογίνομαι κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. κ. ἄ.) ἀποῖνομαι Πόντ. (Ἄμισ.) ἀπογίνουμαι σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀποῖνομαι Πόντ. (Χαλδ.) ἀπονγίνουμι βόρ. ἰδιώμ. ἀπογένομαι Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπογινούμενε Τσακων. πογίνομαι Θήρ. Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἀπογίνομαι.

1) Παύω νὰ εἶμαι ἐν τῇ πραγματικότητι, ἐν τῇ οὐσίᾳ, ἐκλείπω, ἐξαλείφομαι, ἐξαφανίζομαι σύννηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.): Φρ. Ἐγινε κι ἀπόγινε Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Γῖν'κι κι ἀπονγίν'κι οὐ δεῖνα (δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Γνωμ. Τὰ γινόμενα δὲν ἀπογίνονται (τὰ γενόμενα δὲν ἐξαλείφονται, ὥστε πρέπει νὰ φροντίζωμεν περὶ διορθώσεως αὐτῶν κατὰ τὸ δυνατόν καὶ νὰ προσέχωμεν νὰ μὴ ἐπαναληφθοῦν) σύννηθ. Ἡντᾶν ἐέντον

ἡ ἀποῖνεται (συνών. τῇ προηγουμένῃ. ἡ ἀποῖνεται = ἐκ τοῦ ἡ ἀποῖνεται) Χαλδ. Συνήθισε νὰ γίνεται, δὲν ἀπογίνεται (ἐπὶ κακῶν ἔξεων μὴ δυναμένων νὰ ἐξαλειφθοῦν, δευτέρᾳ φύσει ἢ συνήθεια) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. *ξεγίνομαι*. 2) Ἐξασθενῶ, ἐξαντλοῦμαι, φθίνω Κύθηρ. Κύπρ. Λέσβ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) — Λεξ. Αἰν.: Ἐποῖνησεν πολ-λὰ πού τὴν ἀρρώσκειαν Κύπρ. Συνών. ἀπογινίσκομαι. β) Παρακμάζω, γηράσκω Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀπόγινε τώρα αὐτὸς Λακων. Ἐσὺ γίνεσαι κ' ἐγὼ ἀπογίνουμαι Κερασ. || Φρ. Ν' ἀποῖνσαι κὶ ἀπομύνεις! (νὰ παρακμάσης καὶ ν' ἀπομείνης διαρκῶς ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ! ἀρὰ) Τραπ. Χαλδ. Πβ. ἀπογερονῶ.

3) Λαμβάνω ἐκβασίν τινα, ἀποβαίνω, καταντῶ, ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων κοιν. καὶ Τσακων.: Τί ἀπέγινε τὸ ζήτημα - ἡ δουλειά - ἡ δίκη; κττ. Τί θ' ἀπογίνω μὲ τόσα παιδιὰ καὶ χωρὶς δουλειά; Τί θ' ἀπογίνῃ μὲ τὰ μυαλὰ πού ἔχει; κοιν. Τὸ ἀπονάτε ὁ ἦζέ ντι; (τί ἀπέγινεν ὁ υἱός σου;) Τσακων. || Ἄσμ.

Μὰ δὲν ἠξέρω, μάθια μου, τὸ τί ἐποῖνηκα, γιὰ πῆρε δη γιὰ πῆρε δο γιὰ ἐπιχωριστήκα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Καὶ ἀπροσώπ., συμβαίνει κοιν.: Τί θ' ἀπογίνῃ; Τί ἀπέγινε; 4) Ἀποτελειοῦμαι, ἀποπερατοῦμαι κοιν.: Ἀπόγινε τὸ ἄσπρισμα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπόγινε ὁ τρύγος.

β) Ὁριμάζω, ἐπὶ καρπῶν κοιν.: Ἀπόγιναν τὰ σῦκα - τὰ σταφύλια κττ. Συνών. γίνομαι. γ) Ψήνομαι, βράζω τελείως πολλαχ.: Ἡπόγιναν τὰ ροβίδια Σίφν. 5) Γίνομαι μὲ τὸ παραπάνω, ἐπὶ κακοῦ, χειροτερεύω σύνθηθ.: Ἦταν μεθύστακας, μὰ τώρα ἀπόγινε. Αὐτὸ τὸ παιδί ἀπόγινε. Ἀπόγινε τώρα ὁ κόσμος σύνθηθ. || Παροιμ. φρ. Ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα, τό φάγε κὶ ὁ γάιδαρος κὶ ἀπόγινε (ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων δυστυχημάτων) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Τουρλὸ ἤμουν κὶ ἀπογίνηκα, τὸ νοῦ μου δὲν τὸν ἔχω, ἐλπίδα πλέον ἀπὸ σὲ κάμμιὰ δὲν ἀπαντέχω Ἦπ.

ἀπογιώνω Κάμπ. Μετοχ. ἀπογιωμένος Σύμ. ἀπογιωμένους Λέσβ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γιόνω. 1) Σκουριάζω τελείως, φθείρομαι, κατατήκομαι Κάμπ. 2) Μετοχ., σκουριασμένος, ρυπαρὸς, συνήθως ὑβριστικῶς Λέσβ. Σύμ.: Φρ. Ξερός κὶ ἀπογιωμένος! Σύμ.

ἀπογκαβίζω ἀμάρτ. ἀποκαιδίζω Κεφαλλ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκαβίζω, παρ' ὁ καὶ καιδίζω. Ἀλληθωρίζω τελείως, γίνομαι τελείως παραβλήψ: Παροιμ.

Ὁποιος μὲ στραβὸ καθίσῃ | τὴν αὐγίτ' ἀποκαιδίζει (ὁ συναναστρεφόμενος μὲ κακοὺς θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς κακός. Συνών. παροιμ. ὁποιος κάτση μὲ στραβὸ τὸ πρῶι ἀλληθωρίζει). **ἀπογκαρδίζω** ἀμάρτ. ἀποκαρδίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκαρδίζω. Τελειώνω τὸ τύλιγμα τοῦ ὑφανθέντος ὑφάσματος εἰς τὸ γκάρδι, τὸν ἄξονα τοῦ ἀργαλειοῦ: Ὅ,τι κὶ ἀπογάρδιωσά το. **ἀπογκρεμίζω** Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 72 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκρεμίζω. Κρημνίζω τελείως, κατακρημνίζω ἐνθ' ἄν.: Ὅλος ὁ βράχος ἀπογκρεμίστη Μάν. Τὸν ἀπογκρεμίσανε τὸν τοῖχο Λεξ. Πρω. Ὁ τοῖχος ἀπογκρεμίστηκε Λεξ. Δημητρ. || Ποίημα.

Τὸ χέρι τοῦ ξολοθρεμοῦ τὸ βάζει ἀπάνον 'ς ὅλα κὶ ὅ,τι θωρεῖ πού ῥάγισε σεισμὸς τ' ἀπογκρεμίζει ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόγκρεμος ἐπίθ. πολλαχ. ἀπόγκρεμος Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπόκρημνος. 1) Κρημνώδης, ἀπόκρημνος πολλαχ.: Ξακολονθοῦμε τὸν ἀδιάβατο κὶ ἀπόκρημνο δρόμο Κρήτ. Ψηλοθώρητο βουνό, ἴσο σὰ μαχαίρι κὶ ἀπόγκρεμο Μποὲμ Ντόπ. ζωγραφ. 25 2) Μεταφ. ἀπροστάτετος, δυστυχὴς (οἶονεὶ ὁ κατὰ κρημνῶν φερόμενος), ἐπὶ ὀρφανῶν καὶ χηρῶν Πελοπν. (Μάν.): Εἶναι κὶ αὐτὴ ἡ καημένη μὲ ἀπόγκρεμη γυναῖκα. 3) Ὡς οὖς., τόπος κρημνώδης, κακοτοπιὰ Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐδῶ εἶναι ἀπόγκρεμος Λακων. Συνών. γκρεμός.

ἀπογλακῶ Κρήτ. Κύθηρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλακῶ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 1059 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

1) Καταδιώκω τινὰ δρομαίως, κυνηγῶ τινα τρέχων ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἀπογλάκηξα, ἀλλὰ δὲ δὸν ἔπιασα Κρήτ. || Ἄσμ. Μπαίνουν καὶ τοσοὶ ζυγώνουνε κὶ ὥσὰ δουλλὰ πετοῦσι καὶ τοσοὶ ἀπογλακούσανε καὶ παίρνουν ἴσια μέσα αὐτόθ.

Ἐξε τὸν καταφτάζανε καὶ τὸν ἀπογλακοῦνε αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «καὶ σὰ θεριὸ τσ' ἀπογλακῇ, σὰ δράκως τοσοὶ ζυγώνει». 2) Τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ παιδιῶν Κρήτ. 3) Ἀπαυδῶ τρέχων Κρήτ.: Ἀπογλάκησα πρὶ ἀπὸ τὸ δρόμο. 4) Μεταφ. παρακμάζω σωματικῶς καὶ διανοητικῶς Κρήτ.: Αὐτὸς ἀπογλάκησε.

ἀπογλᾶνταρίζω Πόντ. (Κερασ.) Μέσ. ἀπογλᾶνταρίζομαι Πόντ. (Οἶν.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *γλᾶνταρίζω. Καθιστῶ τι γλοιῶδες, βλεννώδες. Καὶ μέσ. καθίσταμαι γλοιώδης, βλεννώδης, ἐπὶ σαρκῶν ἢ σωμάτων ζῶων νεκρῶν ἐνθ' ἄν.: Ἀπογλᾶνταρισμένον ψάριν - ὀκνῶν Οἶν. Χαριὰ ἀπογλᾶνταρισμένα Κερασ.

ἀπογλείμιδο τό, Θήρ. Ἐκ τοῦ οὖς. *ἀπόγλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιδος <-ίδι. Τὸ ὑπόλειμμα σάπωνος χρησιμοποιηθέντος. Συνών. ἀπόγλυσμα, ἀπογλύσμι, ἀπολειφάδι, ἀποσάπουνο.

ἀπογλείφω Χίος — Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Μετοχ. πογλειμμένος Κύπρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλείφω. 1) Γλείφω, λείχω τι ἐντελῶς Χίος — Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Πεῖνα πού τὴν εἶχε! ἐπόγλειψε τὸ πιάττο! Χίος. Πβ. *ἀναπογλείφω, γλείφω. 2) Μετοχ., λιποσάρκος, ισχνὸς Κύπρ.: Φρ. Βρέ, πογλειμμένε τοὺς ἀνεράδους! (τῶν νεράιδων, ἀπὸ τὰς νεράιδας. Πιστεύεται ὅτι τοὺς τοιοῦτους λιποσάρκους ἄνδρας ἢ συνηθέστερον βρέφη τοὺς γλείφουν αἱ νεράιδες καὶ τοὺς καθιστοῦν τοιοῦτους). Συνών. ἀδύνατος 1 β, ἄθροφτος 2, ἀπάστωτος 2, ἀπάχετος, ἄπαχος 1, ἄτροφος, λειανός.

ἀπογλιστρῶ Χίος Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλιστρῶ. Ὀλισθαίνω: Ἐκεῖ ἀπογλιστρᾷ ὁ γέρος καὶ πέφτει μέσα 'ς τὴ θάλασσα (ἐκ διηγ.) Συνών. γλιστρῶ, ξεγλιστρῶ.

ἀπογλουπίζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλουπίζω.

